

A Coruña

Oviedo

SANTAGO DE COMPOSTELA

Espanija

Padronas

Pontevedra

TUTIS

Ourense

Laminija

Tui

Valenca

Viana do Castelo

Bragança

Povoas de Varzim

PORTAS

Goijs

Lamego

Portugalija

Ageda

Viseu

Guarda

Coimbra *Coimbra*

Figueiró dos Vinhos

Castelo Branco

Jolegnas

Tomars

Nisa

Cáceres

Vilafranka

Santarenas

Alter do Chão
Fronteira

Lisbon

PORTUGAL

Lisabona

Évora

Ferreira do Alentejo

Beja

Almodôvar

Sevilla

Lagos

Tavira

Faro

Cadiz

Málaga

ATLANTIC OCEAN

FRANCE

Bilbao

Pamplona

ANDORRA

Burgos

Ebro

Zaragoza

Barcelona

Jeigu tikėjotės čia rasti autobiografinį romaną, turiu jus nuvilti, ši knyga ne tokia... – kol dar nepradėjote skaityti, padėkite ją trumpam į šalį ir paklausykite manęs.

– Šis romanas išgalvotas nuo pirmo iki paskutinio žingsnio. Kūtaip nemoku ir negaliu pasakyti. Bet teigdamas, kad romanas išgalvotas, nenoriu pasakyti, kad nerašiau tiesos. Atverskite kitą puslapį ir perskaitykite pirmus penkis žodžius... Ten parašyta akivaizdi tiesa, kaip, beje, ir kituose puslapiuose... Rinktis jums, bet iš tiesų romane pamelavau tik vieną dalyką: jo pėdos yra ne 54-o, o 52-o dydžio. Ir rašydamas tai padariau tik tam, kad sustiprinčiau išpūdį...

Madrid

Mediterranean Sea

Valencia

ESPAÑA

Murcia

Dievas su šlepētėmis

1 skyrius

Ruduo baigėsi, bet žiema neatėjo. Ne tą konkrečią kalendorinę dieną, ne tą rytą ar vakarą – ji tiesiog neatėjo!

Ir anksčiau būdavo panašiai – žiema vėluodavo, strigdavo, erzindavo, gąsdindavo ir kai jau atrodydavo, kad viskas – užgriūdavo su trenksmu! –18 °C ir sniego iki kelių, automobiliai nesikuria, keliai nepravažiuojami, pripustyta, slidu. Traumatologiniai punktai perpildyti, visi skuba sandarinti langus ir keikti netikėtai užklupusią žiemą, žinoma, išskyrus prekyautojus žieminiiais rūbais, kurie ploja rankomis ir skaičiuoja būsimą pelną. Tėvai, sukandę dantis, veda apmuturiuotus vaikus į darželį ar mokyklą, o ten, kaip tyčia, prasideda gripo epidemija.

Žiema! Lietuviška žiema! Kodėl mes gimėme būtent čia?! Kuo ir kam nusikaltome? Velniop toki orą! Velniop naktį pavakaryje! Velniop tokią valstybę ir jos geografinę platumą! Velniop visus kelininkus, brangų nešildantį šildymą ir niekada neišauštančią dieną! Velniop žiemą! Velniop!

Ir ji nebeatėjo...

Iš pradžių visi šypsojosi.

– Vėluoja! Gruodį žalia... nieko.... sausi, vasarį kai smogs! Vėl nori visus užliūliuoti, kad užkluptų nepasiruošusius...

– Ot, šlykšti! Nekenčiu!

Bet sausio pabaigoje žolė tebebuvo gelsvai žalsva, temperatūra – dažniausiai pliusinė, o viena kita nukritusi snagė ištirpdavo besapnuojant dar pirmąjį sapną...

Tada kažkodėl visi ją prisiminė. Aišku, prisiminė kitaip arba prisiminė tą kitą žiemą, tiksliau, daugybę jos nuostabių versijų. Užšalusius tvenkinius ir spindintį ežero ledą, kuriame ryškiai atsispindi pasaulis, pusnis miškuose ir galias pėdas, apšarmojučius langus, pasidabruotus apšerkšnius medžius, gurgždantį sniegą ir tylą, kurią galima pajusti tik saulėje virpančių snaigių sukuryje.

Visi ją prisiminė, kai žiema neatėjo. Galbūt todėl, kad pavasaris irgi neprasidėjo. Juk neprazydo pievos ir nesužaliavo miškai. Atrodė keistai. Kažkoks nežinomas metų laikas: nykus, pilkas ir pilkai pilkas. Joks. Nei ruduo, nei pavasaris ir jau tikrai ne žiema.

Kai kurie vis dar džiūgavo:

– Pagaliau! – lyg būtų atėjusi vasara. Vasara? 2 °C?! Kažkoks absurdas! Kažkoks pasityčiojimas iš gamtos! Aš nė nebuvau apsiavęs žieminių batų! O gal tai daro ji? Tai ji tyliai juokiasi iš mūsų...

Sutrikęs buvau ne aš vienas. Žinoma, niekas garsiai apie tai nekalbėjo, bet tokia mintis šmėstelėdavo daug kam.

– O jeigu... O jeigu ji daugiau nebeateis? Niekada. Betgi ji tikrai daugiau nebeateis... Mes praradome žiemą! Kas dabar bus?! Ir kas baisesiausia, atrodo, jog tai tik pradžia. Mes prarasime viską. Viską paeiliui: pavasarį, vasarą, rudenį. O ką prarasime paskui? Žingsnis po žingsnio...

Bet juk viskas turėjo būti ne taip. Viskas turėjo būti... gražiau? Jei ir turėjo įvykti, tai tada galingai, išpūdingai, gal net graudžiai iškilmingai, su visais apokaliptiniais septyniais angelų trimitais! O po to virsti kažkuo kitu, naujai nuostabiu ir stebuklingu. Tik bėda, kad mes niekada nesiklausome, visada būname užsiėmę svarbiais reikalais. Labai svarbiais! Todėl ir nekeista, kad negirdėjome, kaip tie trimitai suskambėjo, visi septyni...

Pabaiga. Lėta, rami, be pasaulinio karo, be megatoninių bombų – vis užsiėmus svarbiais reikalais! Žingsnis po žingsnio... Ir – tebūnie tamsa...

Keista ne tai, kad tai vyksta. Keista, kad viskas vyksta taip greitai. Ne tūkstantį metų, ne amžius, o per mano gyvenimą. Keista gimti ir gyventi pasaulio agonijoje. Ir visai nesvarbu, kas ir kodėl tai pradėjo – atsakysime mes, vadinasi, atsakysi ir tu. Ir gali būti, kad vienintelė paguoda bus tik, kad numirti visai nebekeista... kažkas paims ir išjungs lempuotę...

2 skyrius

↳ Lisabona pasitiko be įtampos. Įsitempęs buvau aš. Beveik nemiegota naktis, gerokai per sunki kuprinė ir karštis. Atrodo, viską žinau, viską patikrinau, viskuo pasirūpinau. Beliko tik metro nusigauti iki miesto ir susirasti katedrą. Nežinia kokių, tik pavargusiam žmogui žinomu būdu, instinktyviai sekdamas ženklus ir rodykles, nusipirkau bilietą ir maždaug po dvidešimties minučių išlipau mieste. Kodėl gegužės viduryje, vėlyvą rytą, taip karšta? Kai mintyse planavau savo atvykimą, buvo

žiema. Buvo keturios žiemos, bjaurios ir šaltos, belaukiant šito ryto. Ir man niekada nė nedingtelėjo, kad bus karšta, bent jau pirmąjį rytą atvykus čia. Trylika su puse kilogramų ir didelis butelis vandens – toks kuprinės svoris. Žvilgteliu į programėlę telefone, mintyse nusistatau kryptį ir pajudu. Ne tokia ir sunki ta kuprinė. Tik saulė plieskia ir nugara pradeda sruventi prakaitas. Po puskilometro bluzonas nukeliauja ant klubų, o kelnes mielai pakeisčiau į šortus. Tik kur? Tiek to, padarysiu tai vėliau...

Žmonių daug, niekas į mane nekreipia dėmesio. Negi tikrai niekas nekreipia dėmesio į žmogų su skrybėle ir didele kuprine? Strykteliu keletą kartų aukštyn ir kažką šūkteliu. Kvailystė? Ne! Tik noriu įsitikinti, kad čia esu.

Viena močiutė praeidama droviai nusišypsavo, turistai, matyt, japonas, šiek tiek sutrikęs įsmeigia į mane žvilgsnį. Nusišypsau ir aš ir praeidamas taikiai paaiškinu japonui lietuviškai:

– Aš tik norėjau įsitikinti, kad čia esu, bet tu vis tiek nesuprasi...

Japonas sutrinka dar labiau, bet man tai jau praeitis tiesiogine to žodžio prasme – praeinu pro jį ir mane ištinke juoko priepuolis, nes mintyse pamatau, kaip japonui aiškinu angliškai, rimtu veidu.

– Mielas japonė, neišsigąšk manęs! Tu savo sutrikimu man padėjai suprasti, kad aš čia esu! Žmonės nekreipė į mane dėmesio, tai suabejojau ir pamaniau, kad ne pro šalį būtų įsitikinti. Ir įsitikinau – žinok, tu irgi esi, nes mane pamatei, o ir aš tave matau. Jei netiki, ta močiutė gali paliudyti. Nors dėl močiutės nesu tikras, jų būna visokių...

Keista ta Lisabona. Didelė ir klaidi. Bet naktį nemiegojusiam žmogui su trylikos su puse kilogramo kuprine, dideliu buteliu vandens bei bluzonu ant klubų nėra klaidžių miestų – svoris, spausdamas prie žemės, priverčia judinti smegenis.

Katedra. Maniau, bus didesnė. Būrelis turistų stoviniuoja prie įėjimo, fotografuojasi. Nusifotografuosiu ir aš, bet vėliau. Įeinu į vidų, padvelkia vėsa. Apytuštėje katedroje kvepia smilkalais ir žvakių vašku. Lengvai randu nuošalesnėje patalpoje stalą, apkrautą religiniais lankstinukais ir knygomis. Prie stalo sėdi vyriškis ir skaito knygą. Knyga turbūt įdomi, nes man priėjus jis nepakelia akių. Netikėtai sugaudžia vargonai, svibruoja stiklai – prasideda mišios.

– Sveiki.

Labai portugališko gymio, nenusakomo amžiaus vyriškis tingiai pakelia ranką ir, toliau skaitydamas, ima atidarinėti stalčių. Skubiai jį sustabdu.

– Nereikia, aš turiu.

Išsitraukiu naujutēlāiņ piligrimo pasā. Nesvarbu, kad jis tikrū tikrausias, neseniai parsisiunčiau iš Santjago de Kompostelos, bet vis tiek jī ištiesiu virpančiais pirštāis. Vyrīškis pakelia akis, dar keletā sekundžiu jo akyse tarytum žvilga kā tik perskaitytos mintys. Pagalīu akių žvilgsens išblēsta ir jis pamato mane. Man pasirodo, kad jo akyse šmēsteli lengva nuostaba, lyg kā tik būtū skaitēs apie mane kažkokioje gyvenimo knygoje, o pakēlus akis būčīau staiga išdygēs jam priēšāis. Jo žvilgsnis gilus, žiūrī tiesāi ī akis. Paima piligrimo pasā, atverčia, pažiūrī ir vēl klausiamai pakelia akis. Greitāi susizgrībēs, paduodu ir asmens dokumentā, tada apmirštu. Kodēl jis tyli? Iš skliautū skambanti vargonū muzika atmosferā paverčia beveik mistine. Aš irgī tyliu, laukīu. Nebijāu, tik laukīu griežto, teisēto ir neapskundziamo atsakymo.

– Tu?! Ne! Nieku gyvu! Ne! Šitas kelias piligrimams – tikriems piligrimams – o tu kas toks? Kā tik skaičīau tavo bylā – tau negalīma! Važiuok namo! Važiuok ī savo šalī, kur niekados nebūna vasaros, užsīknisk savo nesibaigiančiuose darbuose! Pamišķ, kad mes egzistuojame, ir daugiau niekada nedrīsk čia rodytis!!!

Vyrīškis pažiūrī ī mano asmens kortelē, pavarto piligrimo pasā – o aš, kaip tyčia, pamiršāu jī užpildyti... – pakelia akis ir žiūrī ī mane. Sekundē, dvi, tris... Keistos akys, labai skarbios. Pasidaro nejāuku. O dar tie sriūbaujantys vargonai... Pasijuntu kaip vaikystēje, kai, užsībuvēs po treniruotēs sporto salēje, mēčīau kamuolī ir staiga pakaušyje pajutāu žvilgsnī. Atsīkau, o ten stovējo mokyklos sargē, tylēdama žiūrējo ī mane ir laukē, kol baigsīu mētyti, kad galētū užrakinti salē... Kai atsigrēžīau, paklausē:

– Baigēi? – o jos žvilgsnis buvo stingdantis.

Dar po sekundēs vyrīškis bumbteli antspaudā ī pasā, užrašo datā, nieko nepasako, kad jis neužpildytas, ir grāžina man. Aš netikiu. Kvailai šypsāusi ir klausīu:

– Viskas? – vyriškis mosteli durų link ir nuleidžia akis į knygą. Sutrikęs dar bandau klausti:

– O šiandien iš Lisabonos daug išėjo? – vyriškis toliau skaitydamas beda pirštu į mane – suprask, tu vienas. Atsiverčiu pasą, ten uždėtas antspaudas su Lisabonos katedros atvaizdu, atsisveikinu ir tarpduryje atsigręžiu: negi tikrai praleido?! Kelias akimirkas laikiu: negi nepasakys? Tų taip reikalingų žodžių – tik dviejų, kuriuos turėtų ištarti visiems išeinantiems piligrimams. Ne, vyriškis tyli ir aš, prieš išeidamas ir uždarydamas duris, tyčia lietuviškai klausiu:

– Sakyk, ar tu esi Kelio sargas?

– Taip, – atsako vyriškis angliškai, nepakeldamas akių, ir aš išeinu iš katedros. Karštis tvoskia kaip su kuoka.

– Man tikrai su galva negerai... Arba vargonų muzikoje jis supranta visas kalbas... – sumurmu daugiau nesigilindamas.

Stoviu sutrikęs prie katedros, aplinkui fotografuojasi turistai, prie ma-
nės prišoka geranoris storulis britas.

– Padaryti nuotrauką? – ir rodo į mano telefoną. Nelabai suprasdamas paduodu savo telefoną, jis žvaliai:

– *Cheese!* – O aš nesusivokdamas:

– Ką sakei? – jis padaro nuotrauką ir abu juokiamės iš kvailos mano išraiškos: „Ką sakei?“

Pajudu. Kažkas pasikeitė. Ar kuprinė pasidarė sunkesnė, ar vidudienio kaitra spaudžia prie žemės? Lisabona, tu nuostabi, aš pas tave dar grįšiu, bet šį kartą tikrai neturiu tau laiko...

Kas pasikeitė? Girdžiu, laikrodis muša dvyliktą. Prie sankryžos apsidairau aplinkui: kažkoks keturmatis vaizdas ir garsas, kairiau moteriškė įkalbinėja drybsantį pavėsyje senbernarą:

– Einam, šuneli! Einam, šuneli! – o šis apsimeta, kad jos negirdi, lankstinukų dalintojas, kiekvienam nepaėmusiam jo popierėlio, vis tiek šaukia:

– Obrigado! – maloni vienuolė kitoje pusėje gatvės ryžtingai portugališkai kartoja:

– Acredite e você encontrará Deus! (Pasitikėkite ir sutikssite Dievą!) O pikta, pavargusi kepyklėlės pardavėja, regis, įtūžusi ant savo tiekėjo, nes jos telefoninėje tiradoje išskiriu tik du pasikartojančius žodžius:

– *Tudo o fim!* (Viskas. Pabaiga!)

Einu per perėją ir toliau, priešais, vitrinos atspindyje, pamatau kažkokį piligrimą. Nudžiungu, paskubomis perėjęs gatvę, atsigrežiu ir dairausi, bet makalynėje žmonių jo nebematau, truputį sutrinku ir tada akys vėl užkliūva už atspindžio vitrinoje: ten stovi piligrimas. Prieinu arčiau, išsitraukiu piligrimo pasą ir rodu jam. Jis irgi rodo savo.

– Tu, brolyti, ne kažin kaip atrodai... – pamanau žiūrėdamas į jį. – Išsigandęs, akys dega, matyt, naktis buvo prastoka... Tai atsigerk to vandens, kad jau nešiojiesi, butelis juk pilnas!

Piligrimas nori man kažką pasakyti, greičiausiai apie lietuviškai suprantantį arba automatiškai atsakiusį Kelio sargą, bet tada kažkas papurto man petį ir, staigiai atsigrežęs, pamatau tą pačią močiutę. Ji nebesišypso. Ir nors visiškai nemoku portugališkai, suprantu viską.

– Pastebėjai, kiek nedaug žmonių? – kaip suokalbininkė sako ji. Apsidairau, šimtai žmonių zuja įvairiomis kryptimis.

– Bažnyčioje. Per mišias buvo tik 12. Blogai. Labai blogai... Vargšai žmonės... Parduotuvėje duona baigėsi! Tu man pasakyk: kaip parduotuvėje gali baigtis duona? O tu šiandien valgei? – norėjau kažką atsakyti, bet tiesiog išgirdau gurgiantį savo pilvą ir tik nejučiomis nusišypsojau.

– Eik namo, eik, nėra ko čia saulėje stovėti, tu juk iš šiaurės, ten šalta. O jūs, šiaurėje, turite duonos? Pas mus tai šiandien baigėsi... Eik, – ir mostelėjo šiaurės kryptimi.

– Geroji močiute, mano namai tikrai šiaurėje, tik labai toli ir ten nebeateina žiema, – pasakiau jai lietuviškai, o ji tik nusijuokė, paplekšnojo per petį ir tarė:

– Suprantu, suprantu... Eik, eik, nabagėli, šiaurių būna visokių...

Nueidamas dar dirsteliu į vitriną, bet piligrimas dingęs, tada nebeatsigrėždamas sparčiu žingsniu pajudu į Portugalijos šiaurę. Išsitraukiu piligrimo pasą, dar kartą apžiūriu pirmąjį antspaudą ir mintyse vėl atgyja girdėtas gatvės klegesys ir lyg gatvės triukšmo koncentratas išskyla žodžiai: „Na ką, einam, šuneli! *Obrigado*. Pasitikėk ir sutiksi Dievą. Viskas. Pabaiga.“

– Einam, tai einam... tik įdomu, jeigu Jį sutiksi, ar žinosi, ką Jam pasakyti?

Ištrūkstau iš senamiesčio gatvelių raizgalynės ir patraukiu Tacho upės pakrante. Truputėlį gaiviau. Man rodos, blogai pasvėriau kuprinę – ten tikrai bus ne trylika, bet keturiolika kilogramų. Tačiau gerokai nugėriau vandens, turėtų palengvėti. Nepalengvėja...

